

NORA
ROBERTS
Besneeuwde
nachten

Vertaling Ineke van Bronswijk en Els Papelard

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2000 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Night Shield*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 HarperCollins Holland
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Copyright © 1986 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Art of Deception*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © ImagineGolf / GettyImages
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1635 1
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Hij had een uitgesproken hekel aan de politie.

Die diepgewortelde afkeer stamde uit zijn jeugd, waarin hij heel wat tijd had doorgebracht met agenten te slim af te zijn, aan een aanhouding te ontkomen – wat hem meestal was gelukt doordat hij harder kon lopen dan zij – of door hen lastiggevallen te worden wanneer zijn voeten niet snel genoeg waren.

Tegen de tijd dat hij twaalf was, had hij een aanzienlijk aantal zakken gerold, en kende hij de beste en lucratiefste kanalen om een gestolen horloge om te zetten in klinkende munt.

In die tijd had hij ook geleerd dat je met weten hoe laat het was geen geluk kon kopen, maar dat je met de twintig dollar die een gestolen uurwerk opbracht een aardig eind in de goede richting kwam. En twintig dollar die bij een weddenschap slim werden ingezet, konden met een beetje geluk aangroeien tot zestig dollar bij een uitslag van drie tegen één.

In het jaar dat hij twaalf was geworden, had hij de zorgvuldig opgespaarde opbrengst van zijn diefstallen en weddenschappen geïnvesteerd in een kleine gokgelegenheid, die zich concentreerde op de paardenrennen en zijn belangstelling voor sport bevredigde.

Zelfs toen was hij al in hart en nieren een zakenman geweest.

Hij was nooit lid geweest van een jeugdbende. Om te beginnen had hij nooit de aandrang gevoeld zich aan te sluiten bij een groep, en, wat belangrijker was, hij had niet gehouden van de pikorde in dat soort organisaties. In een georganiseerde bende was er altijd iemand die de leiding opeiste – en hij gaf er de voorkeur aan dat hij zelf die leidinggevende persoon was.

Sommige mensen zouden zeggen dat Jonah Blackhawk gekant was tegen elke vorm van gezag.

Die mensen hadden gelijk.

Vermoedelijk was het tij gekeerd vlak na zijn dertiende verjaardag. Zijn goktent had goed gerendeerd, een beetje te goed zelfs naar de zin van een paar gevestigde syndicaten.

Ze hadden hem gewaarschuwd op de in die kringen gebruikelijke ma-

nier: door hem halfdood te slaan. Jonah had zijn gekneusde nieren, zijn gescheurde lip en zijn blauwe ogen beschouwd als een bedrijfsrisico. Voordat hij echter had kunnen beslissen of hij zijn terrein zou verleggen of zijn hakken in het zand zou zetten, was hij gearresteerd.

Agenten waren een veel grotere plaag dan concurrenten in de misdaad.

De politiemann die de dertienjarige arrogante knul had opgebracht, was echter anders geweest dan de agenten met wie hij tot dusver te maken had gehad, al had Jonah er nooit de vinger op kunnen leggen waarin deze agent zich precies onderscheidde van de anderen die met politiepenningen en reglementen zwaaiden. Dus in plaats van in een jeugdinstelling te worden gestopt – waar hij geen vreemde was – was hij gedwongen geweest om heropvoedingsprogramma's te volgen en jeugdcentra en hulpverleners te bezoeken.

Natuurlijk had hij zich op alle mogelijke manieren tegen die gang van zaken verzet, maar de agent in kwestie had hem stevig in de tang gehad en had geweigerd hem los te laten. Alleen al die vasthoudendheid was als een volslagen verrassing gekomen. Nog nooit had iemand zo veel moeite voor hem gedaan. Bijna in weerwil van zichzelf was Jonah gerehabiliteerd, althans genoeg om in te zien dat het bepaalde voordelen bood om zo niet in het systeem te werken, dan wel er gebruik van te maken.

Nu, op zijn dertigste, zou weliswaar niemand het in zijn hoofd halen hem een steunpilaar van de gemeenschap van Denver te noemen, maar hij was een erkend zakenman, wiens ondernemingen een flinke winst opleverden en hem in staat stelden een leven te leiden waarvan de ondernemende straatjongen van vroeger zelfs niet had kunnen dromen.

Hij stond bij de agent in het krijt, en hij loste altijd zijn schulden in.

Als dat niet het geval was geweest, zou hij zich liever naakt en ingesmeerd met honing aan een vuurmierenhoop hebben laten vastketenen dan gedwee in de wachtkamer van de hoofdcommissaris van de politie van Denver te zitten.

Zelfs al was Boyd Fletcher de hoofdcommissaris in kwestie.

Jonah ijsbeerde niet. Nerveuze bewegingen waren per slot van rekening verspilde bewegingen, en bovendien verrieden ze te veel van wat er in iemand omging. De receptioniste die het kantoor buiten de dubbele deuren van de hoofdcommissaris beheerde, was jong en aantrekkelijk, en ze had een bijzonder fraaie bos verwarde rode krullen. Desondanks

flirtte hij niet met haar. Het was echter niet de trouwring om haar vinger die hem daarvan weerhield, maar haar connectie met Boyd, en daardoor met de politie in het algemeen.

Geduldig en onbeweeglijk zat hij in een van de donkergroene stoelen in de wachtkamer. Hij was een grote gespierde man met lange benen, en was gekleed in een jasje van drieduizend dollar over een T-shirt van twintig dollar. Zijn haar was ravenzwart, steil en dik. Die haren, zijn licht goudkleurige huid en zijn hoge jukbeenderen waren een erfenis van zijn overgrootvader, een Apache.

Zijn koele felgroene ogen had hij waarschijnlijk geërfd van zijn Ierse overgrootmoeder, die van haar familie was geroofd door de Apache in kwestie, en die de krijger die haar zo stoutmoedig had geschaakt drie zoons had geschonken.

Jonah wist weinig van zijn familiegeschiedenis. Zijn eigen ouders hadden meer belangstelling gehad voor ruziemaken over het laatste blikje bier in het sixpack dan voor het in bed stoppen van hun enige zoon. Laat staan dat ze hem voor het slapengaan verhaaltjes hadden verteld. Af en toe had Jonahs vader opgeschept over zijn afstamming, maar Jonah was er nooit zeker van geweest wat er waar was van die verhalen en wat zijn vader had verzonnen omdat het hem goed uitkwam.

En feitelijk liet het hem ook koud.

Een mens was wat hij van zichzelf maakte.

Dat was een les die Boyd Fletcher hem had geleerd. Alleen daarom al zou Jonah voor hem met blote voeten over gloeiende kolen hebben gelopen.

‘Mr. Blackhawk? De hoofdcommissaris kan u nu ontvangen.’

Met een beleefd glimlachje kwam de receptioniste achter haar bureau vandaan om de deur voor Jonah open te doen. Ze had ruimschoots de tijd gehad om Fletchers afspraak van tien uur te bekijken, en daar had ze goed gebruik van gemaakt. Een trouwring maakte een vrouw per slot van rekening niet blind. De man had iets wat haar bijna deed kwijlen, maar haar tegelijkertijd angst aanjoeg.

Zijn ogen waarschuwden een vrouw dat hij gevaarlijk kon zijn. Hij had trouwens ook een gevaarlijke manier van lopen, dacht ze. Gracieuus en soepel als een panter. Over een man als hij kon een vrouw een paar bijzonder interessante fantasieën ontwikkelen – en fantasieën waren waarschijnlijk de veiligste manier waarop ze met hem te maken kon hebben.

Toen glimlachte hij zo stralend en innemend naar haar dat ze bijna zwijmelde als een tiener.

‘Dank u.’

Met haar ogen ten hemel geslagen deed ze de deur achter hem dicht. ‘Lieve help! Meer dan graag gedaan.’

‘Hallo, Jonah.’ Boyd was al opgestaan en liep met uitgestoken hand om zijn bureau heen. Met zijn ene hand schudde hij die van Jonah, terwijl hij met de andere bij wijze van mannelijke omhelzing stevig in Jonahs schouder kneep. ‘Bedankt dat je bent gekomen.’

‘Een verzoek van de hoofdcommissaris is moeilijk te negeren.’

Toen Jonah Boyd voor het eerst had ontmoet, was Boyd inspecteur geweest. Zijn haar was blond geweest, en zijn met een glazen wand van de rest van het bureau afgeschermd kantoortje klein en benauwd.

Inmiddels was Boyds haar zilverkleurig, en zijn kantoor was groot. De enige glazen wand werd nu gevormd door een breed raam, dat een riant uitzicht bood op Denver en de bergen die de stad omgaven.

Sommige dingen veranderden, dacht Jonah. Vervolgens keek hij in Boyds vaste groene ogen. En sommige dingen veranderden nooit.

‘Wil je koffie?’

‘Graag.’

‘Zwart?’

‘Zoals altijd.’

‘Ga zitten.’ Boyd gebaarde naar een stoel, voordat hij naar de lage kast liep waarop een koffiezetapparaat stond. Bij zijn laatste bevordering had hij erop gestaan een eigen koffiezetapparaat te krijgen, om zich de ergernis te kunnen besparen telkens een ondergeschikte te moeten roepen wanneer hij koffie wilde. ‘Het spijt me dat ik je zo lang heb laten wachten. Ik moest eerst een telefoontje afhandelen. Politici...’ zei hij knorrig, terwijl hij twee bekers sterke zwarte koffie inschonk. ‘Ik kan ze niet uitstaan.’

Jonah onthield zich van commentaar, maar zijn mondhoeken gingen omhoog.

‘En ik wil geen snedige opmerkingen van je horen dat ik in dit stadium van mijn loopbaan zelf bijna zo’n ellendige politicus ben.’

‘Het is niet eens bij me opgekomen om zoiets te zeggen,’ zei Jonah, de beker aanpakkend.

‘Als kind was je al scherpzinnig.’ In plaats van achter zijn bureau te

gaan zitten, nam Boyd plaats op een stoel naast die van Jonah. 'Ik had nooit verwacht de rest van mijn leven achter een bureau te moeten slijten.'

'Mis je de straat?'

'Elke dag. Maar je doet nu eenmaal wat je te doen staat, en daarna doe je het volgende. Hoe loopt je nieuwe club?'

'Goed. We trekken behoorlijk wat klanten. Hoofdzakelijk het betere publiek. Veel creditcards. Die hebben ze trouwens ook hard nodig,' voegde hij er grinnikend aan toe, nadat hij een slokje koffie had genomen. 'We zuigen hen leeg met onze dure drankjes.'

'Meen je dat? En ik was nog wel van plan om Cilla een avondje mee uit te nemen en iets bij je te komen drinken.'

'Als jij met je vrouw komt, zijn de drankjes en het eten van het huis. Mag je dat eigenlijk wel aannemen?'

Met zijn wijsvinger tegen zijn beker tikkend dacht Boyd even na. 'We zullen zien. Maar om ter zake te komen, ik zit met een probleempje, Jonah, waarmee jij me misschien wilt helpen.'

'Als ik kan.'

'De afgelopen twee maanden is er in Denver een serie inbraken gepleegd. Er zijn voornamelijk dure, makkelijk te verkopen spullen gestolen: sieraden, kleine elektronica, geld.'

'Allemaal in dezelfde wijk?'

'Nee, over de hele stad verspreid. Uit eengezinswoningen in de voorsteden en uit appartementen en koopflats in de binnenstad. In iets minder dan acht weken hebben de inbrekers zes keer toegeslagen. Heel vakkundig, zonder ook maar een spoor na te laten.'

Jonah liet de koffiebeker op zijn knie steunen. 'Zeg maar wat ik voor je kan doen. Diefstal met inbraak heeft nooit in mijn lijn gelegen.' Met een brede glimlach voegde hij daaraan toe: 'Volgens mijn strafblad.'

'Daar heb ik altijd aan getwijfeld,' zei Boyd, maar hij tilde meteen een hand op om zijn commentaar weg te wuiven. 'De slachtoffers van de inbraken zijn even gevarieerd als de locaties ervan. Jonge stelletjes, oudere echtparen, alleenstaanden. Maar ze hebben één ding gemeen: op de avond van de inbraak hadden ze allemaal een bezoek aan een nachtclub gebracht.'

Het enige wat aan Jonahs gezichtsuitdrukking veranderde, waren zijn ogen. Die vernauwden zich. 'Een van mijn clubs?'

‘In vijf van de zes gevallen.’

Jonah nam nog een slok van zijn koffie en keek door het grote raam naar de strak blauwe lucht. De klank van zijn stem bleef vriendelijk, bijna achteloos. In zijn ogen was echter een koude blik gekomen. ‘Vraag je of ik iets met die inbraken te maken heb?’

‘Nee, Jonah, dat vraag ik níét. Die episode hebben we langgeleden afgesloten.’ Boyd wachtte even voordat hij verder praatte. De jongen was lichtgeraakt, was dat altijd geweest. ‘Ik heb die episode in ieder geval afgesloten.’

Met een knikje stond Jonah op. Hij liep naar de kast met het koffiezetapparaat en zette zijn beker neer. Er waren niet veel mensen om wie hij zoveel gaf dat het hem kon schelen wat ze van hem dachten. Boyd was een van de weinigen wiens mening er wél toe deed.

‘Iemand gebruikt dus mijn club om een doelwit voor een inbraak uit te zoeken,’ zei hij met zijn rug naar Boyd toe gekeerd. ‘Dat bevalt me niet.’

‘Dat had ik ook niet verwacht.’

‘Welke club?’

‘De nieuwe. Blackhawk’s.’

Jonah knikte opnieuw. ‘De beter gesitueerde clientèle. Klanten die waarschijnlijk een hoger besteedbaar inkomen hebben dan het publiek in een sportbar als Fast Break.’ Hij draaide zich weer om naar Boyd. ‘Wat wil je van me, Fletch?’

‘Je medewerking. Ik zou graag willen dat je ermee instemt om met het onderzoeksteam samen te werken. In het bijzonder met de rechercheur die met deze zaak belast is.’

Jonah vloekte binnensmonds, en in een zeldzame uiting van agitatie woelde hij met zijn vingers door zijn haren. ‘Wil je dat ik onder één hoedje speel met rechercheurs, dat ik de politie loslaat in mijn club?’

Zonder ook maar een poging te doen om zijn geamuseerdheid te verbergen, zei Boyd: ‘Jonah, daar zijn ze ook zonder jouw medewerking al geweest.’

‘Niet tijdens mijn aanwezigheid.’ Daar was hij zeker van, want hij kon een agent op een kilometer afstand ruiken, zelfs terwijl hij zelf in het donker de andere kant op rende.

‘Blijkbaar niet. Maar niet iedereen werkt ’s nachts. Sommige mensen werken overdag.’

‘Waarom?’

Met een besmuikt lachje strekte Boyd zijn benen. 'Heb ik je wel eens verteld dat ik Cilla heb ontmoet toen we beiden nachtdienst hadden?'

'Niet vaker dan twintig of dertig keer.'

Boyd grinnikte. 'Nog steeds even ad rem. Dat heb ik altijd in je gemen.'

'Dat is anders niet wat je zei toen je dreigde mijn mond dicht te nieten.'

'Er mankeert trouwens ook niets aan je geheugen.' Toen werd zijn stem echter zacht en ernstig. 'Ik zou je hulp goed kunnen gebruiken, Jonah. Ik zou het heel erg op prijs stellen als je me wilde helpen.'

Zijn hele leven had hij gevangenissen gemeden, dacht Jonah. Tot hij Boyd had ontmoet. Die had een gevangenis om hem heen gebouwd die was opgetrokken uit loyaliteit en vertrouwen en genegenheid. 'Oké, mijn hulp heb je, voor wat hij waard is.'

'Je hulp is me heel veel waard.' Boyd stond op en stak opnieuw een hand naar Jonah uit. 'Precies op tijd,' zei hij toen de telefoon ging. 'Neem nog een kop koffie. Ik wil je voorstellen aan de rechercheur die de leiding heeft van deze zaak.'

Nadat hij om zijn bureau heen was gelopen, nam hij op. 'Ja, Paula. Goed. We zijn klaar.' Ditmaal nam hij plaats achter zijn bureau. 'Ik heb veel vertrouwen in deze speciale agent. De rechercheurspenning is nog tamelijk nieuw, maar hij was beslist verdiend.'

'Een groentje dus. Geweldig!' Gelaten schonk Jonah nog een beker koffie in. Toen de deur opening en hij omkeek, morste hij geen koffie, maar hij kreeg wel een schok. Waarschijnlijk moest hij blij zijn dat hij nog steeds verrast kon worden, dacht hij cynisch.

De rechercheur die binnenkwam, was een slungelachtige blondine met lange benen, en ogen in de kleur van pure whisky. Haar haren hingen in een steile glanzende paardenstaart op haar rug, over een keurig, goed zittend staalgrijs jasje.

Toen ze haar blik over hem heen liet glijden, bleef haar mooie brede mond strak.

Jonah beseftte dat hij eerst het gezicht zou hebben opgemerkt, zo klassiek en fijn gesneden, en pas daarna hebben bedacht dat ze een agente was. Haar uiterlijk zou hem misschien even hebben afgeleid van haar beroep, maar daarna zou hij haar door hebben gehad.

'Goedemorgen, commissaris.' Haar stem was als haar ogen, diep, donker en krachtig.

‘Goedemorgen, rechercheur. Je bent stipt op tijd. Jonah, dit is –’

‘Je hoeft haar niet voor te stellen,’ zei Jonah, quasi-achteloos een slok van zijn verse koffie nemend. ‘Ze heeft de ogen van je vrouw en jouw kaken. Aangenaam kennis te maken, rechercheur Fletcher.’

‘Goedemorgen, Mr. Blackhawk.’

Ze had hem eerder gezien. Eén keer, herinnerde ze zich, toen haar vader naar een van de honkbalwedstrijden van zijn middelbare school was wezen kijken, en zij met hem mee was gegaan. Ze herinnerde zich ook nog dat ze onder de indruk was geweest van zijn felle, bijna uitzinnige run op het thuishonk.

Zijn verleden kende ze trouwens ook, maar ze had niet evenveel vertrouwen in voormalige delinquenten als haar vader. En, hoewel ze het ongaarne toegaf, ze was een beetje jaloers op hun relatie.

‘Wil je koffie, Ally?’

‘Nee, sir.’ Hoewel hij haar vader was, ging ze niet zitten voordat de hoofdcommissaris haar daartoe had uitgenodigd.

Boyd spreidde zijn handen. ‘Het leek me gemakkelijker om deze bespreking in mijn kantoor te houden. Ally, Jonah heeft zijn medewerking aan het onderzoek toegezegd. Ik heb hem al een korte samenvatting gegeven van de hoofdzaak, maar ik laat het aan jou over hem op de hoogte te brengen van de noodzakelijke bijzonderheden.’

Zonder tijd te verliezen aan plichtplegingen stak ze van wal. ‘Er zijn zes inbraken gepleegd in een tijdsbestek van minder dan acht weken. De totale buit wordt geschat op achthonderdduizend dollar. De inbrekers hebben het vooral gemunt op spullen die ze makkelijk van de hand kunnen doen, met name sieraden. Van één slachtoffer hebben ze echter de sportwagen uit de garage gestolen. Drie van de woningen waren voorzien van een alarmsysteem. In alle gevallen was dat uitgeschakeld. Nergens waren tekenen van inbraak te bespeuren. En in geen van de gevallen was er iemand thuis ten tijde van de inbraak.’

Jonah liep het vertrek door en ging weer zitten. ‘Dat heb ik al van uw vader gehoord, behalve dan dat die sportauto is gestolen. Jullie hebben dus te maken met iemand die zowel auto’s kan openbreken en starten als sloten kan forceren, en die hoogstwaarschijnlijk een heler kent aan wie hij allerlei soorten koopwaar kwijt kan.’

‘Niets van de gestolen spullen is tot nu toe opgedoken via de bekende helers in Denver. De inbrekers hebben zich goed voorbereid en werken

efficiënt. We vermoeden dat er minstens twee, en waarschijnlijk drie of meer mensen bij de diefstallen betrokken zijn. Uw club is de voornaamste uitvalsbasis geweest.'

'En?'

'Twee van uw werknemers in Blackhawk's hebben een strafblad. William Sloan en Frances Cummings.'

Jonahs ogen werden koud, maar hij sloeg ze niet neer. 'Will is pooier geweest, maar hij heeft zijn straf uitgezeten. Hij is al vijf jaar op vrije voeten en is niet in herhaling getreden. Frannie is prostituee geweest, en het is haar zaak waarom ze tippelde. Nu bedient ze kroeglopers in plaats van hoerenlopers. Geloof u niet in rehabilitatie, rechercheur Fletcher?'

'Ik geloof dat uw club wordt gebruikt als een vijver om vissen te vangen, en ik ben van plan om alle lijnen te controleren. De enige logische conclusie is dat iemand binnen uw bedrijf het aas aan de haak bevestigt.'

'Ik ken de mensen die voor me werken,' zei hij met een woedende blik op Boyd. 'Verdorie, Fletch!'

'Jonah, laat haar uitspreken.'

'Ik wil niet dat mijn mensen lastiggevallen worden omdat ze op een bepaald moment in hun leven de wet hebben overtreden.'

'Niemand zal uw mensen lastigvallen. En u zult ook niet lastiggevallen worden,' zei Ally. Hoewel je vaak genoeg zelf de wet hebt overtreden, voegde ze er in gedachten aan toe. 'Als we hen hadden willen verhoren, hadden we dat allang gedaan. We hebben uw toestemming of uw medewerking niet nodig om mogelijke verdachten te ondervragen.'

'U verandert hen bijzonder gladjes van mijn mensen in verdachten.'

'Waarom maakt u zich daar zorgen over, als u gelooft dat ze onschuldig zijn?'

'Oké, rustig nou maar,' zei Boyd sussend. Achter zijn bureau gezeten wreef hij over zijn nek. 'Je bevindt je in een penibele situatie, Jonah. Dat begrijpen we allebei,' zei hij met nadruk op het laatste woord, ondertussen met subtiel opgetrokken wenkbrauwen naar zijn dochter kijkend. 'Ons doel is erachter te komen wie aan het hoofd staat van deze organisatie en een eind te maken aan de inbraken. De inbrekers gebruiken je.'

'Ik wil niet dat Will en Frannie naar het bureau gesleept worden voor een verhoor.'

‘Dat zijn we ook niet van plan.’ Hij had dus een zwak voor hen, dacht Ally. Vriendschap? Loyaliteit? Of misschien had hij wel iets met de ex-hoer. Dat uitvinden was een onderdeel van haar werk. ‘We willen niet dat iemand van de betrokkenen weet dat er een onderzoek wordt ingesteld. We moeten erachter komen wie het doelwit aanwijst, en hoe hij dat doet. We willen dat u een agent in de club laat werken.’

‘Ik werk zelf in de club,’ bracht hij haar onder het oog.

‘Dan moet u plaats kunnen inruimen voor een extra serveerster. Ik kan vanavond beginnen.’

Met een ironisch lachje wendde Jonah zich tot Boyd. ‘Wil je dat je dochter tafeltjes bedient in mijn club?’ vroeg hij ongelovig.

Langzaam kwam Ally overeind. ‘De hoofdcommissaris wil dat een van zijn rechercheurs als undercover gaat werken in uw club. En ik heb de leiding van dit onderzoek.’

Jonah stond ook op. ‘Laten we dit even duidelijk stellen, rechercheur. Het laat me volkomen koud wiens onderzoek dit is. Uw vader heeft me gevraagd mee te werken, dus dat zal ik doen. Is dit wat je van me verlangt?’ vroeg hij vervolgens aan Boyd.

‘Voorlopig wel.’

‘Oké. Dan kan ze vanavond beginnen. Ik verwacht u om vijf uur in mijn kantoor in Blackhawk’s. Dan bespreken we wat u moet weten.’

‘Hiervoor sta ik bij je in het krijt, Jonah.’

‘Jij zult nooit bij me in het krijt staan.’ Hij beende naar de deur, bleef met zijn hand op de deurknop staan en wierp een blik over zijn schouder. ‘O ja, rechercheur? Serveersters in Blackhawk’s dragen zwarte kleren. Een zwarte blouse of trui en een zwarte rok. Een kórte zwarte rok,’ voegde hij eraan toe, voordat hij de deur opendeed en naar buiten ging.

Ally tuitte verontwaardigd haar lippen, en voor het eerst sinds ze de kamer binnen was gekomen, ontspande ze zich genoeg om haar handen achteloos in haar zakken te kunnen steken. ‘Ik geloof niet dat ik je vriend mag, papa.’

‘Je zult aan hem wennen.’

‘Zoals in “alles went, hangen ook?”’ Nee,’ zei ze beslist. ‘Ik ben bang dat hij de uitzondering is die de regel bevestigt. Maar je hebt wel kans dat ik kippenvel van hem krijg. Vertrouw jij hem?’

‘Zoals ik jou vertrouw.’

En daarmee was alles gezegd, concludeerde ze. ‘Wie die inbraken ook

heeft georganiseerd, heeft hersens, connecties en lef. Volgens mij heeft jouw vriendje alledrie.' Toen zei ze schouderophalend: 'Maar ja, als ik me niet op jouw oordeel kan verlaten, op wiens oordeel dan wél?'

Grinnikend zei Boyd: 'Je moeder heeft hem altijd gemogen.'

'Dat scheelt. Ik ben al bijna verliefd op hem.' Geamuseerd zag ze haar vaders glimlach verflauwen. 'Desondanks zal ik een paar van mijn mannen als klanten laten fungeren.'

'Die beslissing is aan jou.'

'De laatste inbraak is vijf dagen geleden gepleegd. Ze hebben te veel succes om binnenkort niet opnieuw te willen toeslaan.'

Ze liep naar de koffiekant, maar veranderde van gedachten en liep weer weg. 'Misschien maken ze de volgende keer wel geen gebruik van zijn club. Het staat niet vast dat ze alleen vanuit Blackhawk's werken. We kunnen niet iedere bar in de stad in de gaten houden.'

'Dus concentreer jij je op Blackhawk. Dat is zowel slim als logisch. Stap voor stap, Allison.'

'Dat weet ik. Ik heb het geleerd van de beste rechercheur die er is. En ik veronderstel dat de eerste stap bestaat uit het opduiken van een korte zwarte rok.'

Van acht tot vier had Ally dienst op het bureau, en zelfs als ze om klokslag vier uur wegging en de vier blokken van het bureau naar haar appartement hardliep, kon ze niet vóór tien over vier thuis zijn.

Dat wist ze omdat ze een keer de tijd had opgenomen.

En om precies vier uur vertrekken was even zeldzaam als het vinden van diamanten tussen de prullaria op een rommelmarkt. Maar ze mocht hangen als ze te laat kwam voor haar eerste afspraak met Blackhawk.

Het was zowel een kwestie van eergevoel als van principe.

Ze stormde haar appartement binnen om elf minuten over vier – met één minuut vertraging dankzij de allerlaatste instructies van haar inspecteur – en trok onderweg naar de slaapkamer haar jasje uit.

In een stevige pas was het ruim twintig minuten lopen naar Blackhawk's, en met de auto deed je er in het spitsuur nog eens tien minuten extra over.

Omdat dit pas haar tweede undercoveropdracht was sinds ze tot rechercheur was bevorderd, was ze niet van plan hem te verknallen.

Ze deed haar schouderholster af en gooide hem op het bed. Haar ap-

partement was eenvoudig ingericht, en er lag nergens rommel, voornamelijk omdat ze nooit lang genoeg thuis was om rommel te maken. Het huis waarin ze was opgegroeid, was nog steeds haar thuis, het politiebureau stond als tweede op de lijst van prioriteiten, en het appartement waarin ze sliep, af en toe at, en zelfs nog minder vaak haar vrije tijd doorbracht, kwam met een grote achterstand op de derde plaats.

Haar hele leven had ze bij de politie gewild. Daar had ze nooit veel ophef over gemaakt. Het was eenvoudig haar droom geweest.

Ze rukte haar klerenkast open en verschoof de hangertjes – modieuze jurken, gedistingeerde jasjes, basketbaltruitjes – op zoek naar een zwarte rok die geschikt was voor haar rol als serveerster.

Als ze zich snel kon omkleden, had ze misschien zelfs nog tijd om een sandwich te maken of een handvol koekjes in haar mond te proppen voordat ze weer het huis uit rende.

Ze rukte een zwarte rok uit de kast, hield hem omhoog, en maakte een grimas bij het zien van de lengte, of liever gezegd: het gebrek aan lengte, en gooide die ook op het bed, voordat ze in haar ladekast dook op zoek naar een zwarte maillot.

Als ze een rok moest dragen die nauwelijks haar achterwerk bedekte, zou ze de rest in dik ondoorschijnend zwart hullen.

Die avond kon dé avond zijn, dacht ze toen ze haar broek uittrok. Daardoor mocht ze echter niet haar hoofd verliezen. Ze moest kalm en beheerst blijven. De situatie meester.

Ze zou Jonah Blackhawk gebruiken, maar ze zou zich niet door hem laten afleiden.

Dankzij haar vader had ze vóór de inbraken waren begonnen al veel over hem geweten, en de laatste paar dagen had ze zich nog verder in zijn leven verdiept. Als kind had hij lange vingers, snelle voeten en een alerte geest gehad. Ze kon bijna bewondering opbrengen voor een jongen van amper twaalf, die erin was geslaagd een goksyndicaat op te richten. Bijna.

En ze veronderstelde dat ze bijna échte bewondering had voor iemand die – althans ogenschijnlijk – dat verleden achter zich had gelaten en een succesvol zakenman was geworden.

Een tijdje geleden had ze een bezoek gebracht aan zijn sportbar, en ze had genoten van de sfeer, de bediening en de werkelijk uitmuntende margarita's die Fast Break serveerde.

In de bar stond een uitgelezen selectie flipperkasten, herinnerde ze

zich. Tenzij iemand de afgelopen zes maanden haar record had gebroken, stonden haar initialen nog steeds op de bovenste plaats op Double Play.

Het werd de hoogste tijd dat ze er weer een keer heen ging om haar kampioenschap te verdedigen.

Daar ging het nu echter niet om, bracht ze zichzelf in herinnering. Nu ging het om Jonah Blackhawk.

Misschien had ze hem tegen de haren in gestreken door hem duidelijk te maken dat twee van zijn werknemers hoog op haar lijstje van verdachten stonden. Dat was dan jammer. Haar vader wilde echter dat ze de man vertrouwde, dus zou ze haar best doen hem te vertrouwen.

Voorzover ze dat kon, want eigenlijk vertrouwde ze hem voor geen cent.

Om twintig minuten over vier was ze van top tot teen gekleed in het zwart: een coltrui, een rok, een maillot. Ze graaide in de schoenen op de vloer van de kast en vond ten slotte een voor de gelegenheid geschikt paar zwarte schoenen met lage hakken.

Toegevend aan haar ijdelheid trok ze vervolgens het speldje uit haar haren, waarna ze ze borstelde en ze weer in een paardenstaart deed. Daarna sloot ze haar ogen en probeerde ze zich te verplaatsen in een serveerster in een chique club.

Lippenstift, parfum, oorbellen. Een aantrekkelijke serveerster kreeg meer fooien, en fooien waren een hoofddoel. Op haar gemak legde ze de laatste hand aan haar uiterlijk, waarna ze het resultaat bestudeerde in de spiegel.

Sexy, veronderstelde ze. Beslist vrouwelijk, en op een bevredigende manier zakelijk. En er was nergens plaats om haar wapen te verbergen.

Verdorie! Ze liet sissend haar adem ontsnappen en stopte ten slotte haar 9mm-pistool in een grote schoudertas. Nadat ze met het oog op de kille voorjaarsavond een zwart leren jasje had aangetrokken, rende ze naar de voordeur.

Er was genoeg tijd om naar de club te rijden als ze rechtstreeks naar de garage ging en alle stoplichten mee had.

Ze trok de voordeur open en vloekte hartgrondig.

‘Dennis! Wat doe jij hier?’

Dennis Overton hield een fles Californische chardonnay omhoog en lachte breed. ‘Ik was toevallig in de buurt, dus leek het me een leuk idee om samen iets te drinken.’

‘Ik sta op het punt om weg te gaan.’

‘Dat geeft niet.’ Hij verschoof de fles en probeerde haar hand te pakken. ‘Dan ga ik met je mee.’

‘Dennis.’ Ze wilde hem niet kwetsen. Niet opnieuw. Hij was vreselijk overstuurd geweest toen ze hun relatie twee maanden geleden had verbroken, en sindsdien waren al zijn telefoontjes, bezoeken en zogenaamd toevallige ontmoetingen slecht afgelopen. ‘We hebben dit al vaker besproken.’

‘Kom nou, Ally. Een paar uurtjes maar. Ik heb je zo gemist.’

Hij keek haar aan met zijn treurige hondenogen, en om zijn mond zweefde een smekend lachje. Dat had één keer succes gehad, hield ze zichzelf voor. Meer dan eens zelfs. Ze herinnerde zich echter maar al te goed hoe diezelfde ogen konden opvlammen van primitieve en misplaatste jaloezie, konden fonkelen van nauwelijks in toom gehouden woede.

Ooit had ze om hem gegeven, in ieder geval genoeg om hem de verwijten die hij haar maakte te vergeven, om te proberen zijn stemmingswisselingen te begrijpen, genoeg om zich schuldig te voelen omdat ze een einde aan hun relatie had gemaakt.

Nu gaf ze nog net genoeg om hem om haar kwaadheid over deze laatste inbreuk op haar tijd en haar bewegingsvrijheid in bedwang te houden. ‘Het spijt me, Dennis. Ik heb haast.’

Nog steeds glimlachend versperde hij haar de weg. ‘Heb je zelfs geen vijf minuten de tijd voor me? Eén drankje, op vroeger, Ally?’

‘Ik heb geen vijf minuten de tijd.’

De glimlach verdween, en die vertrouwde donkere gloed verscheen weer in zijn ogen. ‘Je hebt nooit tijd voor me gehad wanneer ik je nodig had. Het enige wat altijd heeft geteld, was wat jij wilde en wanneer je dat wilde.’

‘Dat klopt. Wees dus maar blij dat je van me af bent.’

‘Je hebt een afspraak met iemand anders, hè? Je probeert me af te poeieren, zodat je ervandoor kunt gaan naar een andere man.’

‘Stel dat het waar was?’ Genoeg, dacht ze, was veel meer dan genoeg. ‘Het gaat je niet aan waar ik heen ga, wat ik doe en met wie ik omga. Helemaal schijn je dat maar niet te kunnen begrijpen. Maar je zult beter je best moeten doen, Dennis, want ik ben het spuugzat. Kom hier alsjeblieft niet meer langs.’